

det vil lykkes for Modstanderne, Fri-tænkerne, ved dette Skræmmebillede at gøre Publikum ængsteligt. Vi tro det ikke, vi stole for meget paa Folkets sunde Sans. Men det skal jeg ikke i Øjeblikket lægge nogen stærkere Vægt paa, end det fortjener. Vi tro, at den Tilslutning, Flertallets Standpunkt overhovedet har fundet i de Adresser, som i saa talrig Mængde ere indkomne under Sagens Behandling baade til Regeringen og Rigsdagen, ogsaa støtter os i den Betragtning, at man ikke behøver at nære stor Frygt for, hvorledes Befolkningen vil stille sig til denne Sag. Det er jo ikke en Masseadresse, som er underskrevet af Kreti og Pleti, men Adresser, som ere stedhjemlede. Der er ført Kontrol med, at de ere underskrevne af voksne Menighedsmedlemmer. De række over hele Landet. Der er fra alle Landets Egne indstrømmet Adresser lige fra Østersøen til Vesterhavet, fra Kongeaaen til Skagerak. Paa Grundlag af, hvad jeg her har tilladt mig at fremføre, tror jeg at kunne anbefale Flertallets Forslag til den bøjttære Kultusministers Velvillie og til det høje Tings Vedtagelse.

S. Jensen: Da jeg første Gang fik det Forslag for Øje, som er stillet af Udvalgets Flertal, kom jeg uvilkaarlig til at tænke paa det gamle Sagn om Skiftinger eller forbyttede Børn, og det var derfor, at den Ytring uvilkaarlig flød mig i Pen-nen, at i formel Henseende vilde jeg have fundet det rigtigere, om dette selvstændige Forslag ogsaa var blevet stillet som saadant og ikke var blevet kaldt et Ændringsforslag. Men jeg skrev tillige i Mindretallets Betænkning, at vi ikke lagde Vægt derpaa, og det gør jeg heller ikke nu, men, hvad vi derimod lægge Vægt paa, er, at det af Flertallet stillede Forslag efter sit Indhold er meget utilfredsstillende. Det er meget tilfredsstillende for Præsterne, de faa alt, hvad de begære, de faa Lov til at nægte at vie et Brudepar, naar de finde, at der er religiøse Grunde til Hinder derfor. De faa altsaa Lov til at veje og vrage, men de faa ingen justerede Lodder at veje med, Biskoppen skal se paa Vægten, og naar han finder, at det er rigtigt at nægte Vielse, bliver den nægtet. Der er ikke angivet noget som helst om de Grunde, Præsten skal give for Nægtelsen, der staar blot dette: „Mener en Præst i Folkekirken af religiøse Grunde ikke at kunne vie et Brudepar, for hvis Ægteskab der ingen lovhjemlet Hindring er“, kan han sige nej, og saa afgør Biskoppen Sagen.

Det kan være meget tilfredsstillende for Præsterne, men det er ikke saa tilfredsstillende for alle andre. Ændringsforslaget kan ogsaa være meget tilfredsstillende for alle de ligegyldige Mennesker, som ville giftes, og i Grunden slet ikke bryde sig om, hvordan Ægteskabet bliver indgaaet, men for hvem det altid kan være rart nok at have et Stempel for Kirkelighed paa deres Ægteskab. Endnu mere tilfredsstillende kan det være for alle Hyklerne. Det kan ikke nytte at skjule, at der ogsaa lever Hyklere eller Farisæere i vore Dage og inden for vor Folkekirke. Det er jo meget rart for dem, at de kunne faa en saadan kirkelig Glans over sig, men jeg forstaar ikke, at man kan tro, at Mennesker, for hvem baade Ægteskab og Kristendom er en alvorlig Sag, ville føle sig tilfredsstillende ved Ændringsforslaget. Jeg for min Part er det i alt Fald ikke. Det er mig umuligt at forstaa, at det skulde være det bedste at sammenblande, hvad der i og for sig og oprindeligt ikke hører sammen, thi naar Flertallet skriver, at det tvungne kirkelige Ægteskab — det er jo det, vi have nu i hvert Fald for dem, som ville forblive inden for Folkekirken — er Aarhundreders Praksis, undrer det mig lidt, for man behøver jo ikke at tælle længere end til to, saa ere vi færdige med de Aarhundreder, i hvilke denne Praksis har eksisteret, men der ligger mange Aarhundreder forud her i Danmark baade for Folkesamfundets og for Kirkens Vedkommende, hvor man ikke havde denne Ordning, og naar man paastaar, at den bidrager til at højne Ægteskabet, saa vise de Tilstande, vi have for Tiden, ikke netop i den Retning. For Sandhedens Skyld tror jeg nok, at det bør siges og fastholdes, at ingen bliver bedre Kristen ved at blive viet i en Kirke. Om kristeligt Ægteskab kan der ikke være Tale for andres Vedkommende end dem, der ere Kristne i Forvejen, de andre faa bare et Skin, noget at pynte sig med, og dermed er Historien færdig. For Sandhedens Skyld, baade den historiske Sandheds Skyld, som er den, at Ægteskabet er ældre end baade det kirkelige og det borgerlige Samfund, og derfor ikke er afhængigt af noget af disse, og fordi Ægteskabet er mange Aarhundreder ældre end den nuværende kirkelige Vielse, vilde jeg mene, at det var rigtigst, at vi nu skilte de to Dele ad. Der er ikke Tale om at nægte nogen den kirkelige Vielse, de kunne jo faa begge Dele. Der er kun Spørgsmaal om, hvad der er det sandeste og værdigste for